

2. Velychko K., Golikova Y. Small business as a factor of sustainable economic development: international experience. Механізми забезпечення сталого розвитку економіки: проблеми, перспективи, міжнародний досвід : матеріали II Міжнар. наук.-практ. конф. URL: https://www.hduht.edu.ua/images/hduht/nauka/conf/2021/t-k_23.04.21.pdf
3. Державна служба статистики України URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

ОСНОВНІ РИЗИКИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗІ ТВАРИННИЦТВА УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Шигимага С.Д., здоб. ВО

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **В.В. Антошенкова**
Державний біотехнологічний університет

Як показує світова практика, процес поглинання, або витіснення більш слабких виробників є загальносвітовою тенденцією в умовах глобалізації. Також на рівні України, у виробництві і переробці продукції цілком реальним є витіснення дрібних фермерів великими інтегрованими комерційними структурами, що займають домінуючі позиції, і загострення внаслідок цього проблем у сільській місцевості. Неконтрольована експансія високоінтенсивних виробництв може також мати і серйозні негативні екологічні наслідки. Водночас, у разі ефективної організації галузь тваринництва здатна стати каталізатором розвитку сільської економіки, створивши замкнений цикл виробництва і переробки продукції. В табл.1 наведено динаміку кількості сільськогосподарських тварин в Україні за 1990-2020 роки.

Кількість сільськогосподарських тварин в Україні за роки незалежності значно зменшилась. Особливо катастрофічно скоротилось поголів'я ВРХ на 88,3%, корів на 80% свиней на 70%, овець та кіз на 36,5%, свійської птиці – на 18,4%. Найбільша частка ВРХ, свиней, овець та кіз утримується господарствами населення, а отже, відповідно, це впливає і на якість сировини та конкурентоспроможність кінцевої продукції тваринництва [1, с. 30; 2].

Для підтримання необхідного рівня виробництва сировини (молока, м'яса та ін.) переробні підприємства продовжуватимуть ініціювати і фінансувати створення великих тваринницьких комплексів з високопродуктивними тваринами і налагодженою стабільною системою забезпечення якості продукції. З метою найповнішого використання сприятливої кон'юнктури світового ринку необхідно

**Таблиця 1 – Кількість сільськогосподарських тварин в Україні
за 1991-2021 роки на 1 січня, тис. голів**

	Роки				2021 р. у% до 1991р.
	1991	2001	2011	2021	
Господарства усіх категорій					
Велика рогата худоба	24623,4	9423,7	4563,1	2874,0	11,7
у тому числі корови	8378,2	4958,3	2630,8	1673,0	20,0
Свині	19426,9	7652,3	7960,4	5876,2	30,2
Вівці та кози	8418,7	1875,0	1731,7	1140,4	13,5
Птиця свійська, млн.гол	246,1	123,7	203,8	200,7	81,6
Підприємства					
ВРХ	21083,3	5037,3	1528,5	1008,4	4,8
у тому числі корови	6191,6	1851,0	588,5	423,9	6,8
Птиця свійська, млн.гол	33,0	5,3	10,6	09,7	82,4

форсувати розвиток сировинної бази переробної промисловості відповідно до сучасних вимог; підвищувати якість кінцевої продукції; узгоджувати її асортимент з потребами конкретних країн-імпортерів; освоювати нові зростаючі перспективні ринки.

Роль держави у регулювання національного ринку полягає у необхідності: спрямувати політику розвитку вітчизняного виробництва продукції тваринництва у напрямі підтримки становлення кооперативів як єдиної альтернативи утвердженню панування у галузі крупних агрохолдингів [3, с.160]; удосконалити механізми фінансової підтримки різних груп сільськогосподарських товаровиробників, стимулюючи виробництво якісної сировини і дотримання виробниками екологічних нормативів; забезпечити за допомогою інструментів зовнішньоторговельного регулювання продовольчу незалежність країни у даному сегменті національного агропродовольчого ринку, а також захист його від неякісної імпоротної продукції; контролювати дотримання екологічних нормативів і протиепідеміологічних заходів, особливо крупними товаровиробниками, що, як правило, розміщують свої виробництва поблизу великих населених пунктів. Проте для цього необхідне активне сприяння з боку приватного і суспільного секторів – відмова від політики структурної деформації, яка штучно збільшує економічний ефект від зростання масштабів виробництва і пригнічує дрібних виробників; створення інституціональних й інфраструктурних можливостей для успішної інтеграції дрібних виробників у динамічну та успішну тваринницьку індустрію.

Інформаційні джерела:

1. Антощенко В.В. Сучасний стан молочного скотарства в Україні. Український журнал прикладної економіки. 2020. Том 5. №2. С. 25–32.

2. Офіційний веб-сайт Державна служба статистики України URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

3. Онегіна В.М., Антощенко В.В. Спільна аграрна політика та конкурентоспроможність сільського господарства ЄС. «Європейські уроки аграрної політики для України»: кол. монографія. ЖНАУ, 2019. С.152-163.

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ В ГАЛУЗИ УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ

Шигимага С.Д., гр. ЕП20-26 пр.

Науковий керівник – д-р екон. наук, доц. **М.А. Крутько**

Державний біотехнологічний університет

На сьогодні великого значення набуває розвиток України та її міжнародна інтеграція до світового співтовариства. Значну роль в побудові міцної системи забезпечення таких інтеграційних перетворень відіграє державотворча складова та ефективний механізм управління та адміністрування на рівні країни. Значним аспектом створення ефективного механізму є напрацювання нормативно-правових, політико-соціальних, економічних, управлінсько-адміністративних та інших чинників, які здатні формувати сприятливий мікроклімат для України в умовах міжнародних інтеграційних та глобалізаційних процесів.

Підтримуємо думку Страшко Л.В., яка зазначає, що «Головна мета будь-якого управління у публічній чи у приватній сфері – з мінімальними витратами ресурсів, часу і зусиль досягнути максимальної ефективності, дієвості і результативності. Основне ж завдання, яке стоїть перед публічним управлінцем, відмінне від завдання, яке виконує бізнес-управлінець. Якщо бізнесовий управлінець своєю діяльністю прямо впливає на отримання прибутку певної підприємницької одиниці, то публічний управлінець – на якість життя громадян певної адміністративно-територіальної одиниці чи держави в цілому. Публічний управлінець намагається найбільш раціонально використати наявну інфраструктуру для надання публічних благ та задоволення суспільного інтересу» [1, с.176]. Варто відзначити, що ефективність виходить на перший план таких процесів як управління та адміністрування в умовах інтеграції та глобалізації, через призму